

Оплата часу відпустки в умовах неповного робочого часу.

Статтею 56 КЗпП України визначено, що за угодою між працівником і власником або уповноваженим ним органом може встановлюватись як під час прийняття на роботу, так і згодом неповний робочий день або неповний робочий тиждень.

Норма цієї статті не обмежує права сторін трудового договору на визначення тривалості неповного робочого часу. Неповний робочий час може встановлюватись зменшенням тривалості щоденної роботи, зменшенням кількості годин роботи впродовж дня і кількості робочих днів упродовж тижня.

Оплата відповідно провадитиметься пропорційно до відпрацьованого часу чи залежно від виробітку.

Обчислення середньої заробітної плати для оплати часу відпусток, у тому числі й для оплати додаткової відпустки, проводиться з урахуванням положень Порядку обчислення середньої заробітної плати, затвердженого ПКМ України від 08.02.95р. №100 (далі – Порядок).

За пунктом 2 Порядку обчислення середньої заробітної плати для оплати часу відпусток проводиться виходячи з виплат за останні 12 календарних місяців роботи, що передують місяцю надання відпустки.

Якщо працівником відпрацьовано менше як 12 календарних місяців, то обчислюють середню заробітну плату виходячи з виплат за фактичний час роботи, тобто з першого числа місяця після оформлення до першого числа місяця, в якому надається відпустка.

Працівникові, котрий працює на умовах неповного робочого дня (тижня) відповідно до ст. 56 КЗпП, нарахування середньої заробітної плати для оплати часу відпусток проводиться на загальних засадах відповідно до норм п. 7 Порядку, а саме: діленням сумарного заробітку за фактично відпрацьований період на відповідну кількість календарних днів відпрацьованого періоду, зменшену на кількість святкових і неробочих днів, установлених ст. 73 КЗпП, одержаний результат множать на число календарних днів відпустки.

Головний державний інспектор
праці ТДІЗПП в Закарпатській обл.

І. Лопіт